

ŽATEVNÝ CHÝRNIK

ČÍTANIE PRE DIVADELNÉ MEDZIAKTIE / nedea 27. august 2017

SCÉNICKÁ ŽATVA
21.8. - 26.8. 2017

VÝROK DŇA

„Nie je kunšt zaspať na kunšte.“

Mathej Thomka

Môj kruh sa uzavrel

Pred ôsmimi (a siedmimi a šiestimi) rokmi som o takomto čase písala niektorý z príspevkov do žatevného denníka. Dnes krátko pred polnocou strážim spánok dvoch detí a reagujem na požiadavku, aby som si pri príležitosti 95. výročia Žatvy na niečo spomenula.

Povedala som si, že si skúsim prezrieť fotky a vyberiem nejakú, ktorá vystihne tie chvíle. Prezerám, prezerám a vidím na nich odhodlaný tím, ktorý nezlomil ani nedostatok spánku, ani nadbytok emócií. V zostave Dária F. Fehérová, Miriam Kičinová, Miro Dacho a Samo Trnka som zažila neopisateľné. Čo opísateľné bolo, publikovali sme v denníkoch.

Medzi moje najväčšie úspechy patrili tie recenzie, ktoré mali aj odozvu. Raz o mne v Tisovci napísali, že som hlas volajúceho na púšti a že všetkým ostatným sa predstavenie páčilo. Inokedy moju recenziu na DISK citoval samotný profesor Cisař. Neviem už však, či to bola tá inscenácia Disku, kde zaznelo slávne slovné spojenie o dievčenskom internáte „rezervoár jebiva“, alebo tá neskoršia.

Podstatné však bolo iné - moje niekoľkoročné intenzívne spojenie s ochotníckym divadlom (najmä v kategóriách dospelí defom a detskej dramatickej tvorivosti), ktoré na Žatve vrcholilo intenzívnu prácou v mimoriadnom kolektíve ľudí so zmyslom pre humor, ale aj pre deadliney.

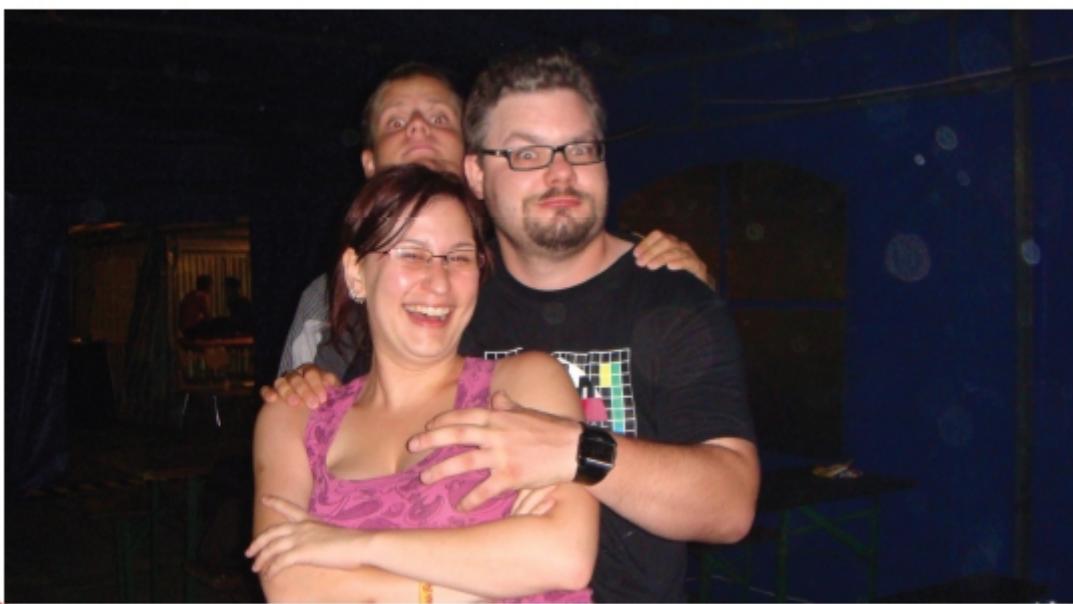
Môj kruh na Scénickej žatve sa (dúfam, že len dočasne) uzavrel. Najprv som sa jej zúčastnila ako členka súboru s divadlom poézie (myslím, že to bolo v roku 2002), aby som sa tam v roku 2013 vrátila ako poročkyňa.

Lenka Dzadíková

bývalá redaktorka festivalového spravodaja, prepracuvavšia sa časom až do poroty,
toho času predovšetkým matka, spoluzakladateľka potenciálnej ďalšej generácie žatevničok

A teraz heštegy:

#bielapani #samotrnikakopedopokazenejkopirky #obedvpasazi #frito #ditte #rezervoarjebiva #kodon #graus #spomien-kynamladost #naucilasomsapisatpodcasovymtlakom

... DUŠU BÁSNIKA

Divadlo poézie sa približuje k poézii

Po piatkovej poézii predstavovaní sa, sa sobota začala divadlom čakania. Lani z Lana sa dielňa nedočkala. Tie sa podľa neoverených správ grilovali na diskusnom fóre.

Smútok sa rozdúchal dychovými cvičeniami. Niektorým účastníkom sa bránila, ale po hľbkovom teoretickom vysvetlení sa nadýchli všetci. Horsie to bolo s artikuláciou.

Lektor ohodnotil úroveň frekventantov na samohláskovú skupinu i - e - a - o - u. Po úspešnom zvládnutí pridal i ô a ou. Účastníci si pochvalovali: „Tento tvorivý proces mi preliečil môj pohnutý stav zo včerajska.“

Omnoho menej poeticky vyznala snaha lektora rozhýbať telo divadelníkov bez používania ich vlastného mozgu. Bránili sa nepodarenému kresleniu geometrických tvarov do vzduchu: „Čo sú my klauni, aby sme robili takéto akrobatické kusky?“

Divadlo poézie je, na rozdiel od klaunov, veľmi chudobné divadlo. Musí si vystačiť s prázdnym javiskom. Peter Jankú vysoko odborne vysvetlil pohyb javiskom a s pojmom mizanscéná vyslal svojich zverencov do obmedzeného priestoru.

Poniektoři potenciálni recitátori zo začiatku blúdili scénickým prostredím, ale postupne si všetci osvojili, kde je na javisku začiatok, kde neistota, kde priomasť, perspektíva, čítanie či spiklenecké mrknutie okom.

Následné pohybové etudy boli len zužitkovaním poznatkov. „Pobili sa o mňa dva chlapí, teda, ak hovoríme o dielni a nie o stane.“

Na poézii stále ešte nedočkala. „Bolelo ma básnické črevo, ale prešlo to,“ nehnevala sa účastník.

Ale domáca úloha znala jasne. Priniesť si viazanú poéziu. Takže, ak uvidíte mladých

perspektívnych ľudí viazať verše alebo pracovať s lanom, budú to oni – divadelníci poézie.

... PLECE KLAUNA

Daj klaunovi hračku

Začínajúci klauni by mohli byť samý žart a vtíp. A mať pripravené priehtrie slovných hračiek. Oni sú zatiaľ hlavne nadšení a prekvapení.

„Je to trochu náročné, ale presahuje to moje očakávania...“

„...nikdy som si nemyslela, aké je fažké robíť si strandu...“

Lektor Juraj Benčík má jasný zámer: „Informovať o podstate klaunstva, o podstate toho, aký je rozdiel medzi hereckom a klaunstvom. A vyprovokovať tých, ktorí budú mať záujem sa tým zaoberať, aby sa tým zaoberali a poskytnú im elementárne navigačné body, aby pochopili, kde každý v sebe to klaunstvo má.“

Evka neskŕňa prekvapenie: „Neverila som, že všetko, čo robí klaun, nie je nacvičené dopredu. A ono väčšina z toho je čistá improvizácia, ktorá príde z vnútra klauna.“

Västne klauni sa celý deň hrali a objavovali klauna v sebe. A ešte si určili pravidlá: „Nie hraf klauna, ale hrať sa. Mať očný kontakt s divákom. Treba byť spontánny....“

I po množstve etúd, akrobácií na veľkej žienke a hádzani do nechráneného klaunského prostredia, v kolektíve graduje uvoľňovanie. Každý frekventant je prínosom pre tvorivé ovzdušie. Skúsený hlavný klaun sa nebojí mladým povedať, čo je trápne, čo im veľmi nevyšlo.

„Som celkom prekvapená, že pári ľudí sa tak fažko mení na klaunov. Iní si vymogujú mozog a hned sa stanú klaunmi.“

Prečo lektor vybral prostredie hračkárstva? „Klaunstvo vychádza z vnimania svojho vlastného detstva, z toho ako vníma svet čisté, nevinné a zároveň absolútne neschopné a nevedomé diefa. Hračka pomáha navodeniu a objaveniu klaunstva.“

Dielňa ešte veľmi nepracovala s hračkou. Lektor zverencom prepnutým do klaunského módu ponúkol len univerzálnu hračku - lopatku a začiatok predstavenia: „Mám pre vás prekvapenie!“

„Lopatku zatiaľ modifikovali iba do podoby – granát, bomba alebo jablko, ale myslím, že sa postupne dopracujeme k tomu, že hračky začnú ožívať.“ Z pozorovania predpokladáme, že sa na scéne možno objaviť klaunské pyžamo či plyšové brokolicie.

... CILLEROVOKO OKNO

Za scénu scénografie

Po úvodnom dni v scénografickej dielni, ktorý sa niesol v duchu konkrétnosti (frekventanti navštívili skladové priestory existujúcich kostýmov a dielne SKD Martin, v ktorých práve vyrábali scénické prvky,) pokračoval druhý deň viač abstraktne.

Profesor Jozef Ciller umožnil svojim zverencom nahliadnúť do jeho vlastnej hlavy, pomocou rozboru dokumentu o ňom, takisto im priblížil svoju tvorbu.

Na stole sa objavili scénografické makety pripravovaného predstavenia v Spišskej Novej Vsi, repertoárového predstavenia SKD Martin Kumšt, ale aj dôvnejšia práce pre divadlo Komárne.

Všetky ukážky boli sprevádzané detailným rozborom o ideovom rámci, úlohe danej scény v režii predstavenia, ale aj úskaloch rozpočtových obmedzení.

Druhý deň scénografi ukončili súkromnou prehliadkou výstavy prác pána Cillera vo foyer divadla, ktorá mapuje široký záber jeho scénografickej tvorby. Pútavý výklad môžu zažiť v pondelok aj ostatní návštěvníci Scénickej žitvy. Frekventanti to vrelo odporúčajú. Zhodujú sa, že by pána profesora dokázali počúvať aj celé štyri scénožádavne dni v kuse.

Mathej Thomka
a Michal Paulovský

Ostrov

MoDRé TRaKy Vráble, autor a rézia: Štefan Foltán a kolektív DDS MoDRé TRaKy

Z KRITICKÝCH PIER

Boh múch takmer bez slov

Pri sledovaní vrábel'skej inscenácie sa okrem Boha múch Williama Goldinga vybavi Šchalovan. sl Simona Semenič či DNA Denisa Kellyho. Vo všetkých prípadoch ide o drámy, v ktorých sa detský alebo dospejovací hrdina náhľa prejaví tak trochu inak, ako oňom vypovedá jeho ideálny i idealizovaný obraz. Kráča rozhodne za osobným blahom, koketuje s temnými prúdmi vlastného vedomia, kopíruje doma odpozorované správanie alebo si jednoducho z rôznych dôvodov neuviedomuje hranice spoločensky nastavenej morálky. MoDRé TRaKy sa Goldingom inspirovali, ale hneď na začiatku zavrhli esenciálnu zložku jeho diela. Precízne psychologické vyprofilované postavy a stovky strán predstavujú oproti 40 minútovej takmer neverbálnej inscenácii trochu bohatší priestor pre pátranie po príčinách, prečo v detskej utopii dochádza k zlyhaniu. Goldingovu brutálnu analýzu o tom, že človek je od prírody tvor skazený, plný temných väční, o ktorých ani sám netuší, tak chtiac nechtiac musia v Ostrom zjednodušiť.

K ľudskej brutalite nachádzajú konkrétnu a veľmi aktuálnu príčinu. Televízia, youtube, NetFlix i počítačové hry chrlia drsné výjavky. Staršie i nové médiá spravili z bojov, násilnosti a teroru verejne dostupný a žiadany materiál. K tomu sa zjavne viaže agresívna a zlepokojúca videoprojekcia, ktorú „pumpuje“ soundtrack legendárnej strieľačky Doom. Rámcuje inscenáciu a tesne pred koncom ju okoreňuje reklamným sloganom,

který láka na bohapatustú hernú zábavočku. MoDRé TRaKy ponúkajú stanovisko, že hlavným dôvodom toho, prečo detská komunita v závere prebudi v sebe „boha múch“ a v akomsi zvláštjom násilnom tranze spácha vraždu je práve všeadeprítomné násilie. Akolvek na tom môže byť niečo pravdy, pre taký komplexný problém ako ľudské násilie, je to zrejme prívelmi zjednodušujúci názor.

Medzi začiatočným a konečným obrazom zla leží gros inscenácie. Komunita detí uniká z hneusnej reality a osidluje ostrov. Vrecia s pieskom, ktoré tvorili barikádu rozspávajú na zem, upravujú a vytvárajú si vlastnú enklávu. Okukávanie ostrova, radosti a hry, prvé hôdky a napokon rozdelenie, vznik kultu netvora i hon na spoločného nepriateľa tlmočí súbor najmä hrou tieľ a objektov. Lastúra, ktorá v Bohovi múch prináležala vodcoví skupiny, putuje z ruky do ruky, každý hľadá jej význam. Trvá to, až pokym sa láskyplná atmosféra hry nezmení na krvavý kúpeľ.

Uvoľnená detská hra sa mení na zviazaný rituál. Dominuje pravidelné opakovanie, presná dynamika aj rytmus. Údermi palíc o zem vrcholí prethaniu oprát ľudskosti a obraz graduje až do hromadného vraždenia. Režisér neveľmi akcentuje, čo vlastne tieto nezohody vyslováva, prečo sa deti začinajú stavať proti sebe. Skrátko k tomu v jednom momente dôjde. Každý raj sa skôr či neskôr vykliká. Príčiny sa nehl'adajú, ostáva konštatanie.

Koncentrácia množstva hercov v úzkom priestore situáciu nekomplikuje. Účinkujúci sú

skvelo koordinovaní, pohybujú sa z obrazu do obrazu bez toho aby bolo citiť, že v priestore tápajú, spomínajú na naučené formácie. Ich pohyb je navyše úsporný, bez zbytočného zvelličovania a pútania pozornosti. Z jednoduchých nápadov vznikajú unikátné obrazy. Kým reč tela hercov a obrazov bez problémov jasne a zreteľne komunikuje a minimalistická scénografia, ktorú tvorí pár objektov robí z ostrova ihrisko, video a hudba výrazne zaostávajú. Soundtrack Doomu v spojení s drsnou videoprojekciou pracuje v princípe rovnako, ako to, voči čomu sa chčú Vrábľania vymedziť. Rýchle obrazy streľcov v boji, efektívne strihy, naliehavosť. Ohúri ľahko, ale inak je zbytočne driapavá. Rovnako platí aj pre tohtoročný žatevny neduh, ktorý by si zrejme zaslúžil vlastnú dielňu - hudobnú dramaturgiu. Na drsnej antré so zvukou Doomu kontinuálne nadviaže atmosferická vybrnkávačka. Avízuje, že sme na ostrove. Napriek tomu, že režisér nezvolil karibský rytmus zvučka je vtieravá a zbytočne popisná.

Ostrov nie je precíznou sociologicko-filozofickou sondou ako Goldingov román. Zároveň sa pokúša podať kus jeho posolstva bez toho, aby sa potreboval opierať o jeho slová. Vďaka tejto sympathetickej ambícií poukazuje, že aj v čistote detskej duše drieime výhonok dospelého netvora. Prebudi sa ľahko. Stačí len chvíľu žiť na tomto svete v tomto čase.

Milo Juráni

Game over

Tvorcovia z detského divadelného súboru MoDRÉ TRaKy pod vedúcou rukou režiséra Štefana Foltána sa nechali inšpirovať románom Williama Goldinga Boh múč. Ide o príbeh chlapcov, ktorí uviaznu na opustenom ostrove, kde sa pokúsia vytvoriť si fungujúce spoločenstvo založené na demokratických princípoch. To však katastrofálne zlyhá na egoizme jednotlivca, mocenských túžbach, snehe ovládať druhých, ktorá sa neobídze bez manipulácie, udržiavania iných v strachu, ponížovania... Aj keď je o defoch, nie je to detská literatúra. Ide o alegóriu na vážne spoločenské témy. Mne sa kniha dostala do rúk ako tesne dospelej a zanechala vo mne mrazivú stopu. Zdá sa, že aj v súbore. Deti vytvorili mrazivú inscenáciu.

Otvárajú ju zábery zachytávajúce reálne násilnosti a brutalitu, ktorých sú dnešné médiá plné. Zábery vojen, kde obefami ale i vrahmi sú male deti. Násilie, ktoré sa snažíme vytiesniť zo svojho vnútoria, aby sme ako tak dokázali večer zaspäť a ráno mať vôlevu sa vôlebe prebudí. Ale potom je tu aj iné násilie. Ako zábava, ako hra, ako vzrušenie. S krvou, mŕtvolami, bez strachu z trestu, naopak, s uznaním pre víťazu, keď WELL DONE zasvetí na monitore. Ako pôsobenie, niekedy je však ľahké zistíť, kde sa končia hranice hry a kde sa začína reálny svet. A v každom z nás sa skrýva okrem dobra

aj niečo, s čím treba bojovať. Medzi týmito tematickými mantinelmi sa odohráva inscenácia detských interpretov.

Deti vydú pred realitou na svoj vlastný pomyselný ostrov, kde sa cítia bezpečne a bezstarostne. Vytvoria si ho jednoducho, z pár vriec plných piesku. Pieskovisko je plochou na púšťanie drakov, lietanie v balóne, stáva sa z neho vesmír i more plné naozaj vtipných živočíchov. Kto má v ruke lastúru (v inscenácii mne neznámy hudobný nástroj v podobe akéhosi dreveného slímaka:)), ten udáva tón hry. Také sú pravidlá. Zábavu občas atakuje tvrdá realita, ale hra pomáha deľom zabudnúť. Je slobodná a radostná, lastúra putuje z rúk do rúk. Jedny sa však deliať nechcú. Nastáva konflikt, boj palíc a dlhšia vyhráva. Deti prudko myknú hlavami ako po facke. Zdesenie a hanba za svoje správanie. Vyčlenenie sa z kolektívnu. Veľmi vydarená situácia a uvádzam ju ako príklad pretransformovania bitky na účinný a estetický divadelný znak, ktorým sa podarilo vyhnúť rozpačitej popisnosti, aká javiskové bitky často sprevádzajú. Hra detí pokračuje aj bez víťaza. Ten si musí nájsť iný spôsob ako ich ovládnuf. Ako im vládnuf. Tak do piesku zaseje strach. Urobí stopu. Vymyslí si zviera, ktoré ich ohrozenie, stvori nepriateľa a postaví sa do roly toho, kto ich pred ním ochráni. Aké jednoduché a účinné. Aké aktuálne. Masa s tvárami v piesku má svojho vodcu a pod jeho velením silne. Stáva sa lovcom. V dave je sila

a v dave sa dá všetko. Aj zabíť kamaráta ako zviera. Palicami. Opäť silná metaforická situácia: Chlapec na chvíľu vystúpi zo smrtiaceho kruhu ako duša vznášajúca sa nad mŕtvy telom, z vrecka nohavíc vytiahne tubu s farbou - krv - potom do kruhu besniacich kamarátov dobrovoľne opäť vstúpi a podáva im farbu, aby dokončili lov. GAME OVER. Najmenšie diefa nevie prestať kričať a búsi palicou až do vysilenia. Potienie ruky farbou, značí aj ostatných, krv nuká až divákovi. Z reproduktorov znie ohlušujúca hudba bojovej počítáčovej hry a z javiska zúfalé volanie detí o pomoc.

Jednoduchá a funkčná scénografia ako materiál na originálne a pôsobivé scénické metafore, cielená práca s divadelným znakom, skratkou, čisté dramatické situácie, výborné kolektívne herectvo... Otázkou do serióznej debaty je práca pedagógov či režisérov s detským interpretom na takýchto závožných témach, ich pripravenosť na konfrontáciu s násilím na javisku, či už sú v role obeť alebo tyrrana a miera ich stotožnenia sa s postavou. Vždy sa teším, keď mi decká z javiska ako dospelákov dobre naložia. Napĺňa ma to nádejou, že to tu zanecháme mysliacim hlavám, ktorým nebude tento svet ukradenutý.

Alena Lelková

More vo fl'aši

Modré divadlo, Vráble, autor: kolektív, réžia: Štefan Foltán

DIALÓG S THÁLIOU

Pri letmom nakúkaní do programovej brožúry na okamih zneistiem. Očami blúdim po názvoch – Ostrov, Vlna, More vo fl'aši, Svetlo je ako voda... V tejto vodnatej dramaturgii si zrazu nie som istá – o ktoromže predstavení to mám vlastne písat? Čakám na režiséra Štefana Foltána, ktorý, intervju-neintervju, potrebuje prv so svojimi zložiť scénu, odpratof gumený koberec, ktorý chránil javisko pred mokrom a potenciálnymi záplavami. V anotácii k predstaveniu More vo fl'aši sa píše o vlnách, ide však o celkom iné vlny, než v predošlom predstavení Vlna.sk. „Už ste niekedy počúvali more s mušľou pri uchu?“ – pýtajú sa tvorcovia čitateľa bulletinu. Krátkim si čas predstavou, aké by to bolo, keby bol Martin primorská destinácia a Scénická žatva by sa každoročne konala niekde na pustom ostrove, namiesto modrého stanu by sme mali páč kokosových paliem...

Moja fantázia sa asi nechala strhnúť všetkým tým výmyselníctvom, pôvodným aj podvodným (ale iba v zmysle ponárania sa do veľkého akvária s vodou), ktoré bolo aj tému More vo fl'aši. Z predstáv ma vytrhne režisér, pripravený odpovedať mi. A keďže Štefan Foltán, v námornickom tričku s loďkami, je zároveň aj režisérom inscenácia Ostrov, neodpustím si otázku, čo má tento divadelní dočinenia s morom, keď v jednej sezóne vznikli v Modrom divadle rovno dve inscenácie s mokrou tematikou.

„Je to čistá náhoda. V prípade Mora vo fl'aši sme vedeli, že chceme urobiť rozprávku o námorníkoch pre deti, ale Ostrov bol výsledkom hľadania s dečkami. Témou inscenácie je násilie, pred ktorým sa dá uniknúť len tak, že si nájdeme nejaké miestčko – my sme si ho pomenovali ostrov.“ Pracovali sice s námetom od Goldinga a opreli sa o jeho Boha múč, ale ako potvrdzujú režisérov, inšpirácia bola voľná. „Ostala nám iba téma, inak sú obe inscenácie autorské, nemali sme žiadnu predlohu, ktorej by sme sa držali.“ Doplňí, že v obidvoch prípadoch – „malých“ aj „veľkých“ dečiek, bolo hlavným princípom tvorby inscenácie hra. Paradoxne, mladší súbor (10 – 14 rokov) musel spracovať fažiu tému než ten starší, ktorý tvorí v kategórii dospelí defom. Preto sa podľa slov režiséra k hre pridalo aj rozprávanie sa o téme. Tu sa mi opäť vyjaví prepojenie s predošlou Vlnou.sk. Kladiem preto otázkou o súvislosti témy Ostrova so súčasným dianím v spoločnosti. „S násilím sa stretávame aj v škole. Jedna z otázk inscenácie napríklad je, kde sa končí hra a kde sa začína realita. Deti sa bežne hrajú na vojnu, ale pokúsili sme sa rozmyšľať o tom, ako to vnímajú ľudia, ktorí reálne zažívajú vojnu. Ako by sa decká cítili na ich mieste, čo by prežívali?“

Zdá sa, že divadlo má v tomto pripade naozaj zásadnú funkciu, ovplyvňuje myšlenie mladých ľudí: „So študentmi sme aj mimo školy v kontakte cez sociálne siete. Keď som

bol teraz preč, decká mi písali o udalostiach v Barcelone – pán učiteľ, zase sa niečo deje. Sú určite vnímateľnejšie voči tomu, čo sa deje, napriek tomu, kolko majú rokov. Vedia, že presne o tom hráme. Proces tvorby je zároveň výchovou.“

Hoci sa v porovnaní s tým zdá, že inscenácia More vo fl'aši je iba samá veselá zábava, aj ona má ušľachtile výsledky. Hoci súbor pri predstaveniach nevyberá vstupné, dobrovoľný výťažok, ktorý vyzbierajú, vždy putuje na nejaký dobročinný účel. Robia to zadarmo a ešte aj cudzím dávajú. Na otázku, čo by malo byť tým ostrovom či pokladom vo fl'aši, ktorý by si prial nájsť, sa viackrát odpovede režiséra a hercovia. Kým mladí majú, zdá sa, duchovných hodnôt nadostáč a priali by si nájsť mapu k pokladu či kreditku Billa Gatesa, ich režisér vidi veci inak. V jeho truhlici s pokladom by mal byť najmä ľudský pokoj.

Ja si zas po dnešnom dni s pocitom zadosťučinenia uvedomím, že sa Scénická žatva nemusí konáť pri mori ani pod palmami. Ona je totiž sama tým ostrovom pozitívnej deviácie, s dobrým divadlom, inteligentnými mladými ľuďmi a tvorcami, ktorí nemyslia iba na seba. A to je naozaj veľký poklad.

Martina Mašlárová

Podmaňujúca divadelná radosť'

Inscenácia vrábel'ských mladých divadelníkov More vo fláši priniesla do ťažkých a dumkových „čísel“ programu senzačné osvieženie. Dočkali sme sa a mohli sme si diváky užívať kultivovanú, do detailov premyslenú divadelnú zábavu na vysokej estetickej a interpretáčnej úrovni. Z inscenácie sa na nás prenášala nespútaná riva hereckej radosť z hry a v niektorých chvíľach takmer jedinečnej kreatívnej neviazanosti.

Základným akordom javiskového priestoru divadelnej arény, kde tvorcovia prezentovali svoje dielo, bola jedna výrazná scénická dominanta lodný kufor alebo deňba, ktorá vytvárala multifunkčné priestory pre hereckú i divácku fantáziu. Bol na nej nápis Toto nie je rum. Okrem nej tvorcovia na javisku rozmiestili rôzne fláše. Tie evokovali nielen množstvo vypitného alkoholu, ale aj jedinečný, prekvapivý element správy vo fláši, či mapy vedúcej k pokladu.

Prvý sa v javiskovom priestore a divadelnom čase tejto javiskovej nespútanosti objavil mladý herec Martin Marcina. Prostredníctvom jednoduchej, ale interpretačne i dramaticky vystavanej hry s flášami „stvoril“ pred divákmi príbeh vlastného sna o námorníckom živote.

Z KRITICKÝCH PIER

Tento sen o mori je aj pre suchozemcov

Ako satyrská komédia medzi tragédiami svietila inscenácia More vo fláši, ktorá pretrhla sobotné inscenáčne chmúrno. Snívanie sa zväčša končí tam, kde sa začalo. Hlboko v našich predstavách a fantáziah. Ale čo takto svoju nádej dotiahnuť do ozajstných dôsledkov.

Modré divadlo vlastne vytvorilo príbeh v príbehu. Mladý muž sníva svoj sen o mori, až kým sa v jeho živote neobjaví trojica námorníkov, ktorí mu tento sen môžu pomôcť naplniť. Ale aj oni (či ony?) majú vlastný príbeh. Z trojice námorníkov sa vykľuvajú dve dievčatá - moreplavkyne a ich otravný papagáj. Teda takmer, v skutočnosti ide o suchozemcov a na mori nikdy neboli. Svoje príbehy si vysnívali zatvorením do debyn, ktorá mala byť ich vstupenkou na palubu. Lenže námorníci ju na brehu zabudli. No, zabudli ju možno prísilne slovo. Pre zlé označenie „toto nie je rum“ skrátko nezobrali. Vedľa ktorý námorník potrebuje na palube niečo, čo nie je rum.

Blažnivá, vtipná šialená plavba falosnými spomienkami dievčat, faží z jednoduchého situačného humoru a pestrých postavičiek. Rôznorodá trojka - sebavedomý kapitán, zábudlivý kormidelník a papagáj „provianfák“ rozprávajú nováčikovi o svojom komickom zápolení s morskými

Ani si nestihol vychutnať túto intimnu chvíľku roztúšenia a už sa objavili v priestore ľodnej debynej traja „ozajstní námorníci“ resp. tri námorníčky. Od začiatku ich spoľočného prekvapivého a nepredpokladaného stretnutia ho vnímali s podozrievavým zvláštnym odsudkom ako menej cenného suchozemca. Sami sa bolo predstierať vykreslili ako skúsených morských vlkov, ktorí už zažili nejedno dobrodružstvo, ba aj boj o život. Postupne do svojho sna vtiahli aj nádejného námorníka a pozoruhodne, obrazne presvedčivo ho vťahovali do námorníckeho života, i keď ho prežili len vo svojich snoch.

Na záver výšlo najavo, že aj ostrieľané námorníčky vajatajú na pevnine a na more zatiaľ vyrazili len v kúzlejnej krajine vlastnej obrazovornosti a fantázie. Ich nadšenie a túžba naplniť vlastný sen sa s nádejou a očakávaním stane realitu na konci inscenácie. Všetci potenciálni námorníci vlezú do debyny - ľodného kufra. A z nadpisu na ňom odstránia jediné slovo - nie, aby si námorníci pomyselnú debnu s rumom zobražili na palubu, a tak sa tam dostali aj tito vásivní snívajúci kadeti.

Režisér vystavoval inscenáciu bravúrne temgomerycky v divadelnom čase. Eliminoval

v jej celku zbytočné a náhodné, vyfažil z minima maximum a transformoval to na výsostnú javiskovú metaforu.

Nič na javisku nebolo naviac a všetky rekvizity - ľodný kufor, lavór, modrá papierová loďka a voda - ako element zakaždým jedinečne sprítomňovali a vytvárali sugestívny javiskový obraz. Divadelný časom sme preplávali my diváci radosť. Javiskové dielo malo v sebe presvedčivo zvláštnutú prácu s gagom, pointami a zároveň niekoľkými momentmi prekvapenia, ktoré nanovo naštartovali divácky záujem.

Iskrivá a podmaňujúca bola kypiacia radosť z hry, ktorá sŕšala z každého detailu, výstupu, stvorenej mizanscény či javiskového obrazu. Herci si svoj „pobyt“ na javisku užívali v najobsiahlejšom slova zmysle, boli živí, že sa hraivo hrajú. Nič akoby v jedinečnom svete Mora vo fláši nebolo náhodné, všetko malo takmer famózne načasovanie.

Dakujeme vrábel'skym divadelníkom za ich minimalisticko maximalistický divadelný sen a zážitok, ktorý sme s nimi zažili, prežili a užili si ho nesmerne radi.

Martin Timko

príseram aj o neuveriteľných príbehoch s domorodcami a koreninami Kríštofa Kolumba. Tým, že tvorcovia nesiahli po osvedčenej klasike a vytvorili kolektívny text, vzniká kolekcia originálnych, kurióznych ale aj celkom nepravdepodobných historiek. Mieru humoru vystihuje opakujúca sa scéna s napiňaním plachiet, nastavovaním kurzu a kontrolou zásob, ktorá vždy končí absurdným zistením, že „námornici“ nemajú kotvu, nemajú vodu a koniečkoncov, ani žiadnu lod’.

Režisér Štefan Foltán v Ostrome ukázal, že dokáže minimom sčinných prostriedkov narobiť riadny „brajgel“ (nie práve v zmysle hudobnej skupiny Patrika Lančariča, ktorá tento rok krstila svoje prvé CD, pozn. redakcie). Na začiatku to vyzera, že tentoraz to trochu prehustil. Jeho festivalová „dvojka“ sa ale vyfarbi rýchlo. Herec spočiatku rozohráva etudy s fláškami roztrúsenými po javisku, na chvíľu dokonca vytvára dojem, že bude jediným účinkujúcim hrávaj monodramy. Omyl. Z ľodného kufra sa vynoria tri nové postavy a z nich je náhle „magia box“, hracia skrinka, ktorá poskytuje mnoho možností využitia. Objekt truhlice je späť s divadlom už od čias antiky a ako sa zdá jej divadelné možnosti sú stále nevyčerpané a možno aj (a to už je otázka skôr pre semiológov) nevyčerpateľné.

Kufor sa permanentne transformuje - otvá-

ra, zatvára, nadvihuje, otáča... Odstránenie jeho bočnej steny nás sťahuje do morských hlbín. Paradoxne, tieto neustále komplikované zmeny pozície ľodného kufra, ktoré musia herci prekonávať, je dobrým vetrom do ich plachiet. Koncentrovanie hercov do jedného bodu v strede javiska navyše udáva svížnu dynamiku. Vtip za vtipom bičuje tvár divákov ako dásť rozhalenú hrud' námorníka. Prispieva k tomu aj citlivá grotesknosť akou herecky a herec tvoria svoje postavy. Každý sa zahryzol do svojho typu, vyberá si jeden výrazný znak - roztrásené nohy či ráčkovanie. Táto ich grotesknosť je dokonca miestami miernie poddimenzovaná. Napríklad postavička papagája by mohla vystrijať s omnoho väčšou intenzitou, ešte viac sa vmešávať do situácií, ešte viac všetkým liezť na nervy.

Tvorcovia svoj kurz nastavili najmä na dospelého diváka, no svoju hraivo suchozemskou plavbou ľahko strhnú každého. To je ich hlavný zámer aj ambícia. Že si prítom uvedomíme, že mať sen, predstavovať si, čo bude, keď ho dosiahneme, uverif v neho a nevzdáva sa, kým ho nedosiahneme, môže byť náramne uspokojujúce, to je pridaná hodnota. Ocení ju aj taká suchozemské krysa akou je divadelný kritik.

Milo Juráni

Z KRITICKÝCH PIER

Takéto inscenácie nám bolo treba

Niečo sa deje. Vidím to na tom, že nároční chcú hovoriť nielen o citových otázkach a vzťahoch v čase bežného mieru, ale idú hlbšie a ďalej.

Nitriansky súbor Drim už preskúmal totalitu červenú. Teraz sa pustil do hnedej. Ale inscenácia Vlna.sk nie je len nacizme či fašizme. Je to o princípe totality, myšlenia v mase, o vine, o zodpovednosti a nepriati zodpovednosti. A opäť sihlí po predlohe, tentokrát nie literárnej ale filmovej a z nej sa rodil pohľad na experiment „vlna“ kdesi tu. U nás? Nevedeno, kde všade, ale dnes stále viac a viac vieme, že jednoducho je to tu.

V takýchto prípadoch ma zaujíma ako sa cítili oni sami ako tvorcovia vlny, účastníci vlny, čo to spravilo a urabilo v ich kolektive. Pokúsili sa sami vytvoriť ten experiment a ponoríť sa doň?

Súbor Drim pod vedením Marice Šiškovej šiel cestou retrospektívky od posledného fatalného činu skupiny Vlna k príčinám. Ale hovoríme tu, samozrejme, len o malých príčinách. Ale sú dostatočne modelové a pochopiteľné, že prekráčajú rámec príbehu a hovoria o súčasnosti.

Drim si vybral ako predlohu svojej novej inscenácie film Vlna, ktorý však vychádza zo skutočnej udalosti a adaptoval ho na svoje pomery. Ale zachoval základný rámec, v ktorom vidíme jednu triedu a jej premenu, vzájomnú premenu vzťahov. V tomto prípade sa tá premena stále označuje ako hra. Ved koniec koncov, nakoniec sa to

stáva aj argumentom. Čokoľvek kruté, čo deti robia sami sebe navzájom, je „iba hra“. Hra, ktorá má fatálne následky.

Inszenácia pracuje s dvomi časovými rovinami. V prítomnosti vidíme argumentáciu, relativizáciu i vyvíňanie sa zo smrti spolužaka a letme narázky, na to, kto z triedy je vinný a zodpovedný za hru s názvom vlna. Tá druhá rovina je retrospektívna a minulosť sa stáva samotným komentátorom súčasnosti. Potvrdzuje, vyvracia, prehľubuje a objasňuje súvislosti a spojitosť. V inscenácii Vlna.sk nevidíme postavu učiteľa. Tu sú žiaci odkázaní sami na seba. Ale i to sa stáva argumentom, väčšinou motívacií prečo a kto je zodpovedný, tak padá na hlavu učiteľa.

V centre je skupina, v ktorej sa profilujú jednotlivci a nejde len o akúsi masu žiakov, ktorá má rovnaké prejavy, ale veľmi individualizované a konkrétnu výkony s jasno motívaciou. Nedeje sa žiadne všeobecne splynutie do davu a s davom, ale napopak, postavy a jednotliví interpreti vystupujú do popredia, každý má svoj part, každý je naozaj kolieskom mechanizmu príčiny a následku. Aj zamilovanosť, aj hra samotná, aj vlastné zlyhanie, aj vlastné zlomené ego, aj pocit prijatia a túžby niekam patrif.

Inszenáciu prelína pieseň Hitlerjugend Vorwärts! Vorwärts! A zdá sa, že tým je odkaz inscenácie jasný. Ale nejde iba o návrat do 30. rokov a vysvetlenie principu nacizmu v praxi na základe príkladu. Ale je to najmä o súčasnosti. Tomu rozumieme všetci. Tento typ inscenácie už volá po vyspelom herectve, to,

že ide o adaptáciu z filmu, zas vyvoláva isté očakávania pravdy a akéhosi filmového verizmu. Mladí Drimáci sa do postáv ponárajú a vstupujú, nedá sa však úplne splyniť s tými postavami, občas vypäť výstup či emocionálnejšiu ladený očakáva ešte emocionálnejšie vybrúseného hráča. Ale to je jedna z cest pri tejto inscenácii, naplniť ju ešte presnejším hereckým výkonom. Ale toto sú kozmické problémky. Lebo je tu možno pripojiť istú krehkosť a nedokonalosť herectva v tejto hre s pravdom a akceptovať ju.

Marica Šišková tu pracuje s mizansciami veľmi cielene a rozumne. Už prvý náraz sa nám javí ako rozloženie sôl, ako napäť bunka, ktorá pulzuje. Následne sú to vždy mizanscény preskupenia sôl kto z koho, či ku komu má kto bližšie. Pracuje s tajomstvom a Drim ho dokáže udržať. Ako to bolo s Hansom, akým spôsobom sa tieto inak milo pôsobiace deti stali účastné na jeho...smrti... Obrazy majú v sebe napätie, majú v sebe gradáciu. To, čo ostáva otázne je miera mentorovania a poučovania. Možno aj posledný obraz, kde sa všetko pomenuje a vysvetliť nie je nutnosť. My ako diváci rozumieme o akých paralelách chcela inscenácia hovoriť. Rozumejú tomu asi aj postavy a vedia pochopiť svoje konanie, hoci si nechcú pripustiť zodpovednosť.

Takéto inscenácie nám treba!

Miriama Kličanová

Slimáčik máčik...

Detský divadelný súbor DRIM z Nitry si pred seba postavil neľahkú úlohu, preniesť na divadelné dosky filmovú predlohu a súčasne nemecký film Die Welle (Vlna). Film vznikol v roku 2008, ide teda o súčasnú predlohu. Rovnako ako nitrianska inscenácia sa zoobráva problémom ovplyvniteľnosti mladých ľudí, ukazuje aké je jednoduché ich manipulovať do extrémneho (extrémistického) konania.

Odkrýva veľmi labilnú stabilitu principov demokracie a jej prijímanie u mladých ľudí a nielen u nich. Učiteľ vytvorí vo svojej triede na strednej škole experiment, aby podrobil svojich žiakov skúške. Vymyslí hru na autorítu a rozdelí triedu na dve nerovnocienne skupiny. Jednu skupinu tvoria privilegovaní členovia hnutia Vlny a druhú skupinu ľudia menej cenní, ktorí majú obmedzené práva.

Táto hra sa však učiteľovi vymkne spod kontroly. Žiaci veľmi ľahko a rýchlo prijmajú rozdelenie za svoje a začínajú ho rozvíjať a zdokonalovať. Učiteľa vylásia za svojho vodcu, vytvoria si svoj znak i nové pravidlá. Toto konanie vedie k vyostrenym konfliktom medzi dvoma skupinami, ale aj medzi jednotlivými členmi vrámcí jednej skupiny. Experiment sa úplne vymkne kontrole a preraste do násilia, ktoré presiahne hranice školy až do ulíc mesta. Násilie a nenávisť, ktoré začnú šíriť členovia Vlny má svoje prvé obeť, no tou najväčšou je smrť ich

spolužiaka, za ktorú nesú priamu zadpovednosť. Na začiatku jeho hra a na jej konci smrť.

Pribeh v sebe nesie silný humanistickej opel. Výber témy hodnotí mimoriadne pozitívne i v kontexte udalostí v našej spoločnosti s akcentom práve na skupinu mladých ľudí. Odial sa pochádza aj interpretačný posun v názve nitrianskej inscenácie „Vlna.sk“.

Insценácia vznikla pod vedením skúsenej režisérky a pedagogičky Maricí Šiškovej, ktorá už vychovala niekoľko generácií mladých talentov z Nitry. A je tu ďalšia. Súbor tvorí talentovaní mladí herci. Výzvu, ktorú pred seba postavili bola skutočne náročná. Museli vytvoriť zložité ľudské charaktere v hraníčnej psychologickej situácii. Vyplýva z toho, že tu máme dočinenia s tzv. klasickou ďinohrou, s detskými hrdinami v centre pribehu. Ide o drámu v uzvaretom priestore, pričom dej sa odkrýva postupne. Situácia za situáciu poodhaluje pribeh a my si skladáme mozaiku toho, čo sa stalo podobe ako pri detektívke. Tento typ hier je v divadelnej divadelnej terminológii ako analytická dráma. In medias res sa očítame v deji, v situácii, v ktorej spolužiaci spoločne čakajú v triede na výsluhu. Hraničná situácia spolu s pocitom viny a strachu spôsňa reťaz dramatických situácií medzi žiakmi.

Mladí herci zo súboru DRIM zvládali túto neľahkú úlohu naozaj so čľou. Ich výkony boli sústredené, koncentrované a v mnohom presvedčivé. Vynikajúce výkony mladých hercov sú alfof a omegou tejto inscenácie, ktorá

svojím pribehom a silnou temou ponúkla skutočne silný divadelný zážitok. V tomto kontexte treba jednoznačne vyzdvihnuť aj prácu režisérky, ktorá viedla mladých adeptov herectva po neľahkom teréne divadelného labiryntu hereckej práce.

Základná dramatická situácia, v ktorej deť čakajú na výsluhu sa vyvnie do retrospektívnych obrazov, ktoré nám objasňujú predchádzajúce udalosti. Insenácia teda pracuje s dvoma časovými liniami – prítomnosť (situácia čakania v triede na výsluhu) a minulosť (retrospektívne situácie, ktoré tej základnej udalosti predchádzali). V tejto rovine sú vidieť najväčšie rezervy inak sugestívnej a pôsobivej inscenácie. Akoby sa metóda filmového strihu medzi dvoma časovými rovinami, nedarila realizovať divadelnými prostriedkami.

Mal som pacit, že zvolené prostriedky mali pre divadelný strih akýsi ťažký zadok. Boli veľmi pomalé a vo výsledku pôsobili monotoné. Chýbala im dynamika a svižný temporytmus a tak sa striedanie týchto obrazov stalo odtiaľžitým, čo je v konečnom dôsledku škoda. Občasné brby sú mladým hercom, vzhľadom na náročnosť ich úloh, odpustil, pretože ma presvedčili komplexnými výkonomi vo svojich rolach. Ďakujem a držim palce vo vašom ďalšom hľadaní..

Patrik Lanturk

Z KRITICKÝCH PIER

Slovensko na nebezpečnej vlnie

Ked' na záver predstavenia z reproduktorov zazneli v češtine posledné slová básne Terezin trinásťročného Hanuša Hachenburga a herc súboru DRIM v podobnom veku ostal stáť na proscénium, mnohí diváci zmlíkli (či smrkli), autorku tohto článku nevynímajúc. Zatajený dych, pár sekúnd nehybnosť tela i myse – azda symptom tej povestnej katarzie, ktorá sa udeje len ďaleko.

Vzápäť vysvitne, že mladík, ktorý si v inscenácii Vlna.sk podľa nemeckého filmu Die Welle „vytiahol“ úlohu židovského chlapca Hansa, je onen Bruno, ktorý tento námet priniesol súboru ako nápad na inscenovanie. Že mladí ľudia v tomto veku siahajú po takejto kinematografii ma spravti zaskoči, lenže viem, že túto skupinku vedie Marica Šišková a to je veru známa firma, pokiaľ ide o kultivovanie a skultúrňovanie mladej generácie. A titu tu čoskoro vyvrátiť všetky moje nepresné predstavy o adolescentoch dneška.

Totíž, hoci herecký súbor po predstavení zastihnenom v chúlostivom momente, niekde na pomedzí skladania scény, prezlekania sa a ponáhľania sa na ďalší program, až nečakane ochotne súhlasia s debatou. Toto

veru nie sú žiadni očivajúci sa mládežníci, z ktorých treba názor páčiť heverom (sic!). Naopak, zápalisto mi objasňujú genézu svojej inscenácie. Dej filmu vychádza zo sociologického experimentu Tertia vlna zo 60. rokov minulého storočia a odohráva sa v súčasnosti, DRIM-áci ho však zasadili do Nemecka 30. rokov, keď Hitler naberal na popularitu. Paralelo sa súčasným vzostupom extrémistických strán sa ponúka a preto kladiem otázku, či je podľa nich možné, že sa spoločnosť zvrhne tak ako v minulosťi. „Preto sme to nazvali Vlna.sk. Je to odkaž do toho, že sa to môže stať aj na Slovensku. Keď boli prieskumy, ako by dopadol volby a Kotleba bol na druhom mieste, tak si myslím, že by sa do mohlo stať,“ potvrdí jeden z hercov. „Ľudia mu veria. Vlastne je to skoro to isté.“ Keď sa ich pýtam, či si myslia, že by divadlo mohlo pomôcť to zvrátiť, ich slová dávajú nádej aj najväčším skeptikom. „Divadlo má veľkú moc. Aj počas nežnej revolúcie divadlá prestali hrať a celé to začali študenti.“

Pri otázke na reakcie ich spolužiakov a kamarátov však zrazu cití zmienu nálady. „Ja mám spolužiakov kotlebovcov,“ vyhlásí jeden. Skúsim sa spýtať, čo je podľa nich

pričinou tohto stavu. Začína to možno už triednymi konfliktmi, ktoré poznajú zo školy: „Keď sa v škole bavíme o nejakej téme, vzniknú skupinky, z ktorých každá má svoj názor a potom vznikne druhá októbrová revolúcia a je problém.“ Podobne nastávajúce sa na hľadisku v neznášanlivosti voči iným etnickej skupinám a paralele medzi voľičmi Hitlera, ktorí v nom videli lepsiú budúcnosť, a časťou dnežného elektorátu, ktorá si taktož neprispela extrémne postojom nacionálistickej strán. Otázka, či aj do budúcnosti plánujú pokračovať v angažovanom divadle, ich pobaví. „Minulý rok sme hrali o Rusku za komunizmu, teraz hrajeme o Nemecko v 30. rokoch, takže teraz možno pride napoleonská éra,“ hovoria so smiechom. Podpichujú svoju pedagogičku, že by mohli naskúsať komédiju. Avšak čiľif z nich, že divadlo, ktoré môže niečim divákov zasiahnúť, ich baví. Ja zas za seba môžem povedať, že ma baví sa na nich pozerať. Hoci sa na ich divadle nezasmejeme...

Martina Mašárová

Vlci v metre

Zádrapky, Senica, výber z poézie, rézia: Linda Petráková

Z KRITICKÝCH PIER

Hľadanie zmyslu poézie v hromadnej doprave medzi kočovnými zvieratami

Počuli ste už o tej urbánnej legende o vlkoch v metre? Tento fenomén sa objavil v ruskej metropole Moskva. Miestne túlavé psy sa adaptovali na ľudské prostredie a z ďalekých predmetov sa naučili používať hromadnú dopravu na rýchlejší transport do centra za potravou. Taký pes naskočí napríklad na stanici Sevastopoľskaja a odvezie sa na Bulvar Dmitrija Donskogo. Podľa vedcov z Moskovskej univerzity je príčinou oddeľenie útočiska a miest zdrojov obživy zvierat. To spôsobilo, že sa naučili orientovať v systéme mestskej dopravy. O tom, či zvieracích pasažierov naháňajú revizori, alebo veterinárna služba už vedci nič nepublikovali.

Príbeh o psoch či ich durných pribuzných - vlkoch v metre bol dostačným podnetom pre divadlo poézie senického divadelného súboru Zádrapky. Divákom predstavili silne vizuálnu a atmosfericú poetickú koláž viacerých súčasných aj starších autorov. „Svoje pocití tlmočí za celý súbor mladá divadelníčka: „V tom

pribehu je krásny kontrast vlka, ktorý je symbolom nespútanosti a dravosti. Zvierajte pevne prepojené s prírodou. Oproti tomu sme si predstavili hlučný, oceľový stroj, ľudský vynález. Vlak jazdiaci veľkou rýchlosťou v katakombách vytvorených ľuďmi - symbol civilizácie.“

„Veľa sme sa rozprávali a hľadali kontrasty. Porovnávali sme naše terajšie životy so životmi našich rovesníkov napríklad spred sto rokov a hľadali všetko pribuzné a naopak aj rozdielne. Postupne sme dali dohromady materiál, ktorý sa nám najviac pozdával. Vytvorili sme mozaiku textov a hľadali spôsob, ako ich podať divákom. Hlavným dodávateľom básni a poetického materiálu je naša vedúca súboru a režisérka Linda Petráková,“ dodáva mladá divadelníčka.

Básnickým favoritom Zádrapiek je jednoznačne Jan Těsnohlídek mladší, svorne súhlasia. „Aj Štrpka je fajn, ale on je už pre nás taká klasika,“ ozve sa ďalší člen súboru. „Lukáš a Kristína píšu aj vlastné texty,“

bonzla svojich zverencov Linda Petráková.

„Lukáš sa venuje aj fotografii a natáča videá. Jeho tvorbu niekedy používame v našich inscenáciach.“ Obsahovú stránku divadla poézie Vlci v metre dopĺňa silná vizuálna forma. Sugestívne verše sprevádzajú prácu so svetlom, deformovaním a vrstvením obrazov. „Plexisklo je osvedčená rekvizita v rezervóri scénografie divadla poézie,“ tvrdí Lukáš. „Hrali sme sa so svetlami, skúšali a napokon použili s citom to, čo sa nám najviac pozdávalo. Bola to kolektívna tvorba. Stojim si za tým, že rézia nie som iba ja, ale celý kolektív. Je pre mňa dôležité, aby to deeká bavilo, aby sa výsledný tvar pozdával všetkým,“ dodáva Linda.

Skepsa z nihilizmu niektorých textov senických recitátorov neskolia. Facebookové profily si podľa ich slov nezrušili. Namiesto toho pátrajú po ďalšom nevšednom námete v básnických almanachoch ale aj na internete.

zaznamenal Mir

Vlci v metre aneb Zpráva ze Senice

Na jevišti je stvořen svět ze světelného kruhu. V něm sedí chlapec a vypráví příběh dvou vlků unikajících v divokém běhu nebezpečí, vyhýbajících se zubům svých pronásledovatelů. Utíkají, zdrhají někam pryč. Kam?

V jakémž protikladu této divočiny je pak představován náš svět, svět lidské civilizace. I tady se vchází ze tmy do nasvícení, často však jeviště přirozenost reflektorů nahrazují bleédé a studené baterky v rukou účinkujících. To není den ozářený Sluncem ani noc vlků se vším jejich nebezpečím. Je to svět umělohmotný. Proto není představován napřímo, z očí do očí, ale skrze plastové stěny. Skrze plastová okna. Nejsou skleněná, těmi bychom ale spolehlí, byť neschopní fyzického kontaktu, přece jen spatřili barvu očí,

rozpoznali detailnější hřív u vlasů, skrze sklo bychom přece jen aspoň vytušili výraz obličeje, emoci lásky, přátelství, odmítnutí. Ne, plast uvolňuje našemu pozorování jen obrys postavy a její postoj, gesto. A to nelze ani milovat, ani znenávidět. To lze jen lhoustěně zaznamenat. V tomto světě vás nezrání zuby vlka, tento svět nehrází drápy, z nichž vytřskne krev. Má s výkly společný jen útek.

Kam?

Zádrapky se v této inscenaci vyjadřují minimalistickými prostředky, slovem a obrazem, jehož dominantou bývají zmíněná plastová „okna“. Slovo je doplňováno, podtrhováno či naopak zpochybňováno divadelním obrazem, který někdy ilustruje, někdy jen vzdálenou asociaci přidává druhý význam. Divadelní obraz je stejně básnivý, metaforický jako slovo. Prostředků

není mnoho, dálé jen svíčka, živý ohň píce jen přinášející naděj proti odcizení, byť je skryt ve skořápce. Zíjeme ve světě za plastovými deskami. Navzdory všem úžasným komunikačním prostředkům jen prohlubujeme, a také díky nim, vzájemné odcizování. V kavárně se nedržíme za ruce, chatujeme. Místo rány do nosu napíšeme sprostý mail, namísto pohlazení a úsměvu „lajkujeme“. Kam utíkáme?

Ti mladí ze Senice to bezesporu dělají podobně, ale vědí o tom. Vědí, že tma mimo světelný kruh jeviště se může rozšířit, až ten světelný kruh zcela pošlá. Pak už i ta otázka KAM bude bezpředmětná. Myslím, že o tom v sobotu 26.8.2017 v Martině, na Zemi, kde ještě stále lze hledat cesty, vydali svou zprávu.

František Zborník

Z KŘITICKÝCH PIER

Vlci v meste

Na divadle je super, že je vždy iné, aj keď je to isté. A na poézii obzvlášť, že jej význam sa mení, prehľubuje, dopĺňa, pretvára, akosi plynie v čase. Zrejeť?

Toto sa mi stalo včera na Vlkoch v metre. Nabrali celkom nový význam a zmysel od posledného zhliadnutia. Kým inde sa po lete divadlu štartovalo fažie, Seničanom zdá sa, štart ťiel razantne a prudko. A tak poézia vyslala svoj signál svetu.

Linda Petráková má svoju poetiku a štýl. Povedzme si, že ním vie potrápiť diváka napríklad malou intenzitou svetla či menším počtom svetelných zdrojov. Prosto nechce, aby to mal divák také jednoduché. A divák to nemá jednoduché ani v tom, že poéziu v tejto inscenácii zbytočne neilustruje ani nedekoruje. Vytvára obrazy. Občas až obrazce, v ktorých slová poézie zhmatňujú myšlienky protagonistov. A tými sú samozrejme vlci v meste. Tí neslobodní, uviaznutí v sklenených klietkach. V klietkach nefunkčných vzťahov, chorôb, hádok, osamelosti.

Kdesi vedľa seba stavajú Zádrapčania slobodu a túžbu po voľnosti a uviaznutie v našich klietkach života. Vlci z Karpát na útek sú v akejši opozicii k vlkom z mesta. Karpatí sú vo svetelnom kuželi, rozprávajúci, priamo oslovia svojho počúvajúceho. Ti mestskí sú za hradbou plexisklových stien, len v akomsi

odblesku obrazoviek a okien. Obrazy sú zapamäteľné, niekedy až výkričníkové. Je to takmer ako poetický komiks. Dialóg o prázdnote a nekomunikácii vo vzťahu muža a ženy medzi dvomi oddelenými sklamami, osihotená úvaha o mäse za zvukov dažďa, nič iné ako naše vyprádzané fyziské nezostalo.

Insenácia Vlci v metre bola včera skomprimovaná a sugestívnejšia (ako na poslednom predstavení na HK). Určite aj blízkosť hercov k divákom, razancia prejavu, tempo premien pomohli tomu, že sa stále lepšie a lepšie formulovala myšlienka. Možno hovoriť o drobných otázkach tempa, kedy podržať nejaký obraz a jeho vyznenie dlhšie – ako napríklad situácia s ibalginom a svietiacou flášou, teda v obraze o mánio-depresii našich čias.

Za silný obraz považujem splynutie muža a vlka s jedným okom. To prenutie sa svetom, to pocitenie osamelosti v prírode. Keďže aj človek je stále súčasť prírody. Tie emócie vyvoláva iba usporiadanie obrazu, to je minimalistické, ale v snahe pomenovania emócie presné a vystačí si samotným textom. To znamená účinok a dopad sa nedosahuje inými ako slovnymi a vizuálnymi prostriedkami, ale vo veľmi jemnej podobe. A to vlastne v celej inscenácii.

Paradoxne, poézia, ktorú si Zádrapčí vybrali, vôbec nie je jemná a ani svet, ktorého sa dotýkajú a o ktorom referujú nie je jemný. Zdá sa však, že kdesi na konci

sa objavuje akási nádej. Akési svetlo, ale tiež len minimalistické. Konečne ich vidíme bez bariéry plexisklovej steny, ktorá ako jediný scénografický prostriedok vytvorila niekoľko prostredí a minisvetov. Malá sviečka na dlani, ten kus blikajúcej oblohy, kdeši v nekonečne univerza. Tá škrupinka, v ktorej sme, ktorú prelamejeme, ktorá je v nás, alebo vo nej. Bodka je poetická a jasná, kráča sa kdesi za svetlom.

V inscenácii je istá obyčajnosť, hoc nemusí každému šmakováť. Niekoľko obrazov môžu unavovať, niekomu sa zas tempo môže zdáť príliš pomalé, niekomu môže absentyovať gradácia. Domnievam sa však, že tvorcami šlo o esenciu, esenciu básní a ich obsahov a to chce sústredenie. Koncentrácia, ktorá bola na javisku dodala inscenácii rozmer čohośi fatálneho. A bez toho, aby to pôsobilo ako násilné fátmum intelektuálne náročných textov. Práve preto, že obsahy sú hutné, nie je treba priveľa vysvetľovať a dopovedávať.

Jednoducho Vlci v meste sme my a naše útržky každodennosti v snahe utekať za slobodom alebo bojať o svoje bytie a holý život v spleti povinností a nutnosti všednosti.

Miriam Klíšová

PO STRNISKU (ZÁPISKY Z DISKUSNOHO FÓRA)

[Na úvod rozboru odkiaľsi hrá otravná hudba.]

Saša Štefková: To dnes bude stále, to sú cyklistické preteky.

František Zborník: A nemáme nějaké špendlíky, že by jsme jim dopichali kola?

Ostrov

Alena Lelková (režisérka Foltánovi): Mala som pocit, že tie dečká sú miestami na javisku z toho násilia rozrušené... Ale pozerám na vás a myslím, že ste dobrý človek.

Patrik Lančarič: Iba poznámka k tým neonacistom. Keď si predstavíš tých 50 chudákov na námestí, je to smiešne. Keď si tito chudáci sadnú do áut a spravia kolónu, tak to zrazu ozaj vyzerá nebezpečne.

P. L.: To malé dievčatko vyvoláva lútost... Čo by sa ale asi stalo, keby tam sedel nejaký človek čo povie „né, chod preč s tým“.

F. Z.: Protože jsme tu samí režiséři, tak vime presne ako bychom to udělali...

Vlna.sk

P. L.: Nechcem byť učiteľ ani bachar, ale včera ma neuveriteľne srali neskoré prichody do sály.

P. L.: Neviem, ktorý poľský režisér to povedal: „Nemci, odkedy nemajú koncentráky, majú dobré divadlo.“

P. L.: Nebudem pokračovať, aby som dal priestor aj ďalším, lebo čas je málo a voda stíha.

F. Z.: (smerom k mikrofónu) Já to nechci, já do toho neumím mluviť, jen do toho prskám.

F. Z.: Obě naše země mají starou a krásnou

tradiciu v tom, jak zobrazují, jak se rodí fašizmus...

Marica Štičková: Včera to bolo pomalšie, pomalšie prestavby a tak... neviem či ich zaskočil ten dázd.

A. L.: (dlho reční o pauze)... no prosté ja potrebujem cikaf.

More vo flaší

Martin Timko: Cítil som sa pri ich snívani o námorníckom živote veľmi dobre... dokonca som sa niekedy prichytil, že snívam s nimi.

P. L.: To bola tak fantastická kravina... To bola autorská tvorba?

Súbor: Áno

P. L.: To som si aj mysel, si neviem predstaviť, že by toto niekto napísal.

P. L.: Jan Werich hovoril, že klauni hovoria troma hlasmi. Jeden hlas je hlas nonsensu, druhý hlas je hlas humanizmu a treći hlas, hlas hrubosti. Všetko toto dokopy z človeka vyplavuje stres a za to vám ďakujem.

A. L.: Nerozohdli ste sa ist' cestou, že „podme sa piššvorif, dávať sa do pôz a džavotaf pre deti“, ale bolo to regulárne divadlo.

A. L.: Po tej ujme na duši čo ste nám spôsobili v Ostrave, ste nás tu zase zahojili.

F. Z.: (pri zistení, že Štefan Foltán režíroval aj túto inscenáciu): Když porovnám ty dvě věci tak se ptám: Jste schizofrenik nebo co?

F. Z.: To, že holky nás ovládají, mně velice nepřekvapuje. S největší pozorností jsem se díval na tu ústřední herečku a nemělo to jen

divadelní charakteristiky.

P. L.: Ja som voňakeď takto riešil Puškinov pamätník. Naucil som sa štvorstrannú rozprávku, aby ma nemohli obviniť, že som sa tomu nevenoval. Ale keďže to bola úplne neadekvátna gymnaziálna téma, tak ma nikdy ďalej neposlali... čo bol samozrejme aj zámer.

Vlci v metre

F. Z. ku Š. F.: Já lenom doufám, že nejste režisérmi i tá posledná inscenácia.

F. Z. [k otázke živého svetla, ktoré ož také živé nebolo]: To nebyla svíčka? Já jsem sa divil, že to tak dlouho drží. Ale když človek dělá dlouhá divadelní cvičení... Teď jsem trošku sklamaný, ale já vám to odpustím.

E. K.: Slovenské divadlo poézia je „prebátkované“ a preblíkané...

[Na tému Ľ]

A. L.: Tomu chlapcovi na začiatku nebolo dobre rozumieť koncovky a tiež Ľ.

P. L.: Ale šak sú ze Senice... tak čo.

A. L.: Dá sa to rozbiť. Môj syn je jediný v škole v Stupave, ktorý vie normálne hovoriť Ľ a hovoria, že je zázračný.

F. Z.: Kdyby si měla dítě z Čechem, tak ho budeš učiť Z.

P. L.: Ak počúvate mňa viete, že som v jazyku veľmi benevolentný.

E. K.: Ale nikto netvrdí, že ti aj rozumieme.

Linda Petráková: Máme tam vetu, z ktorej sme úplne odstránilí Ľ. Lebo... Šlapka, Šlapka... to je pre mňa naozaj neúnosné.

ZO ŽA(R)TEVNEJ ŠKATULKY

- Som gay.

- Bruno je gay.

- Skvelý fest. Dík. Skvelí ľudia.

- Najlepší ľudia, dokonalá zábava a kultúrne vyžitie. Jednoducho Žatval!!

- Veľmi mi chýba v p. Lašutových fotografiách zmienka o p. Chrenovi, ktorý bol tiež jeden z hlavných predstaviteľov Scénickej žatvy.

Stanné právo na zábavu

Stan sa včera otváral o 21:00. Vedúca festivalu domu vošla 21:04. Párty štartovala kapela Balkansambel a ich speváčka sa počas koncertu bavila tak, že bolo len otázkou času, kedy sa k nej niekto prídá. Hudba to bola rytmická, temperamentná, a keď týpek vytiahol v strede koncertu kozy a začal na ne fúkať, vtedy si asi každý chalan povedal, že aj on chce také dudy. Doslovo to zobrať Mirec Šváňava a išiel tančovať rovno so speváčkou. Aj iní chceli, ale neodvádzili sa, lebo nemali jej Rytmus. Mathej sa vyzul o 22:02. Zistil som, že má na tomto festivale zvláštnu

taktiku, ako balík ženy. V stane majú totiž cibuľové krúžky. A ono sa to sice nezdá, ale cesnak a cibaľa je afrodiziakum, len to musia jesť obaja. A tak som v nemom úžase včera sledoval, ako si Mathej značkuje ženy cibuľovými krúžkami, aby sa nemohli bozkávať s nikým iným. Mathej s Mimou začali tančovať 22:12 a ostatné cibuľové ženy nechal mne. Ja som už však v tom čase objavil nádhernú vec. Voláme to Veľké menu. Pozostáva z jedného veľkého piva a z dvojitej borovičky, spolu v hodnote 3 eurá 20 centov, to znamená, že keď dáte chalanom za barom gastráč, majú to aj s

tringeltom a všetci sú spokojní. Balkansambel pomaly končil a my všetci sme čakali kedy to konečne začne. Kedy sa z reproduktorov ozve: „Takže.... Scénická žatva... 2017“. Pretože program pomýli mnoho žatevnikov, ktorý nevedeli, že meno Tibor Bosiny je pseudonymom pre DJ Tričko. My, čo sme to vedeli, sme si už od rána spievali: Bosiny aj starý Forsajt, Bútoraj aj Čútoraj... A všetci pochopili, že sem môžu chodiť hrať najlepšie ochotnícke súbory z celého Slovenska, ale keď zahrá Tibor, všetci vedia, kto je vifaz.

braf

Ktorý z 95. ročníkov Scénickej Žatvy by ste si chceli zopakovať a prečo?

Lubo Šárik

Nechcem spomínať na tie predrevolučné obdobia, lebo boli poznáčené kravatami a oblekmi a istou uniformitou, ktorá sa vyžadovala, a ktorú sme aj tu na Žatve vefakrát popierali. Páči sa mi sloboda, ktorá sa objavila na Žatve po roku 1989. Ak by som si prial, tak by to nebol jeden rok, ale obdobie. A to obdobie prechodu od obdobia sterilného k tomu voľnomyšlienarskemu, niekedy až gýčovému. Obdobie hľadania vzorov kdeši za hranicami za každú cenu, či únikov na ulicu a transportov rôznych naturalizmov na javisko. K roku 1991 až 2006 by som sa rád vrátil, pretože každý jeden z nich niečo priniesol, objavil sa akýsi výboj. V tom období som bol členom i predsedom poroty a bolo fažké rozhodnúť o čine roka, lebo si ho zaskúšilo niekoľko produkcii naraz. Myslím si, že teraz sa v divadle objavilo viac techniky, ale tie roky, ktoré by som chcel zažiť ešte raz, boli pre mňa prínosom najmä preto, lebo sa divadlo navrátilo k svojej podstate a to k herectvu. A teda, že aj to ochotnícke divadlo si začalo väžiť prácu s hercom a ochotnícky režisér prestal myslieť a vnímať herca ako nejaký objekt konaní. Divadlo sa stalo koliskou z objavovania a hľadania. Dnes mám pocit, že divák sa hľadá pomocou technológií, že ľudský problém sa stáva digitálny, neosobný a neautentický, a že sa o ňom viac referuje ako koná. A ak sa koná, tak to nekoresponduje so životom a ak koresponduje, tak je to len synchronizne prenená ulica. Ale to platí pre rôzne druhy umenia.

Vlasta Kunovská

Samozrejme, že v mojej generácii nemô-

zem nespomenúť a nemôžem zabudnúť na Zelenčanov s Jožkom Bednárikom. Práve v Zelenči pôsobili Pepka Slobodová, pôvodne šepkárka, vlastným menom Štefánia Slobodová, ale každý ju volal Pepka alebo Guťččka. Maupassantova. Keď táto žienka, ktorá na pohľad vyzerala ako „metráčik“, vyšla na „bín“ (tak sa vám triaslo srdce, alebo bránica, alebo tuču [pani Kunovská ukazuje na hrdo]) od toho, ako vás oslovila. Ale boli tu skvelé inscenácie napriek regiónom. Keďže som Turčianka, tak, samozrejme, považujem za vynikajúcu povádzujem tie z Turian, z Dubového a z Belej. Ale to nie je dôležité. Dôležité je, že divadlo žije. Momentálne sa rozoberá, že na tohtoročnej Žatve nie sú starí, že je tu len omladina. Ale ja sa z toho teším, lebo kto to má pozdvihnutť, ak nie omladina? Toto je pre mňa úžasné a veľký poznatok a tešim sa z toho. Držím Scénickej žatve palce, aby to cez túto výbornú generačnú premenu dotiahlo do stovky a verím, že aj ďalej.

Eva Štofčíková

Rada spomínam na Scénickú žatvu 1992. Debutovalo som s inscenáciou podľa Tolstého Pribehu koňa. Bolo to pre mňa ako tvorkyňu, ale aj pre dekká veľmi silné. Cholostomera hral Viliam Dočolomanský, účinkovali Miriam Bajlová, ktorá je dnes jazzovou speváčkou v Prahe, Miro Koyš sa zas venoval hudbe niekde v USA... Na Žatve nám venovali dosť pozornosti a keďže nás fundovaná porota hodnotila pozitívne, odchádzali sme spokojní. Ak sa k tomu prídā atmosféra, bol to nezabudnuteľný zážitok. Dodnes mi niektorí rodičia výčítajú aj veci z minulosti – napríklad

veľa skúšok namiesto toho, aby ich deťi mali čas na učenie. Jedným dychom ale dodajú, že to boli pre nich krásne časy.

Milada Michaela Potočárová

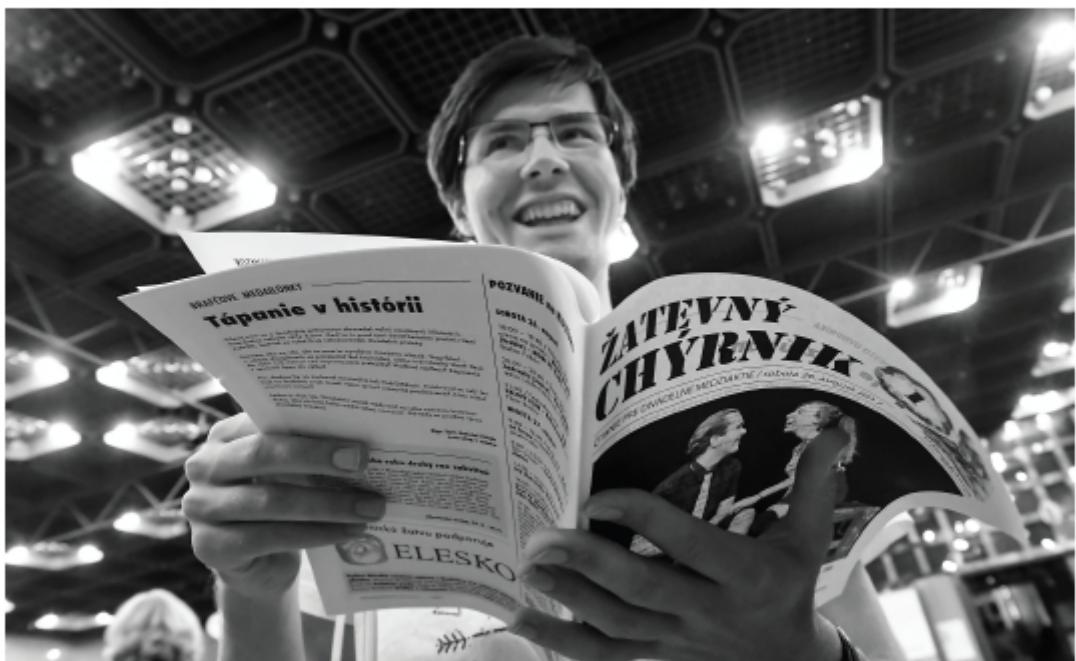
Bývalo to fajn, keď Scénická žatva ešte bývala v októbri. Keď človek utancovaný a celý mokrý kráčal zo Strojára v prvých ranných mrazoch. To je nezabudnuteľný zážitok. Nehovorím, že divadelný, ale nezabudnuteľný.

Jaroslava Čajková

Už si presne nepamätam, ktorý to bol ročník, ale boli to 80. roky, asi môj druhý ročník na Scénickej Žatve. Videla som na ňom predstavenie z vtedajšej Juhoslávie, z Mostaru, súbor sa volal Privremeno pozrište a ich inscenácia Ekumena predstavovala asi môj najväčší divadelný zážitok. V predstavení sa slovne nepovedalo nič, obrazy, ktoré vytvárali, boli monumentalné a pritom vrstevnaté symbolické a vtedy som mala taký zážitok, ktorý sa mi už potom nezopakoval, pätinásť minút po predstavení som nebola schopná vypovedať slovo a len som chodila a spracovávala to. Bolo to úžasné aj farebne, aj kostýmovne spracované, vo výrazných scénických obrazoch, hudba bola silná. V niečom mi to pripomínalo predstavenie Birds in the House, ale to bol taký slabší odvar.

(Anketová odpoveď pani Alenky Štefkovej bude spracovaná samostatne ako ako špeciálna didaktická festivalová príloha na pokračovanie, pozn. red.)

RENÉHO FOTOGRAFICKÝM Aparátom

RENÉHO FOTOGRAFICKÝM Aparátom

ČITANIE PRE DIVADELNÉ MEDZIAKTIE / nedea 27. august 2017

SCÉNICKÁ ŽAGVA
2017

15

TO SA MI ERRATA

- K profilom redakčného telesa sa nám včera nezmestili tieto dve pridružené telesá, ktoré si k nášmu stolu v Líre prisadli fakt až na poslednú chvíľu a už (nám) zostali

Mathej Thomka Ak nájdete bosého človeka v Martine, tak to je on. Bude sa vás snažiť presvedčiť, že vie všetko. Áno, vie. Ak vám ukáže jazvy a povie vám k nim príbeh, to je on. Každá chce od neho pothomka, to je Mathej Thomka.

Gabriel Žifčák Chlapčisko spod Tatier sa sprvoti venoval zememeráčstvu, no časom sa zameral na divadlo. Vyštudoval divadelnú vedu a kritiku, no jeho aktuálna hodnosť je teatrológ v zálohe. Aby nemusel chodiť za posvätným do divadla, založil si vlastnú alkoholickú cirkev. Okrem náboženských povinností sa venuje písaniu a predvádzaniu stand up šou. Je držiteľom intergalaktického rekordu v rýchlosťi opustenia frekventanta dielne divadelnej scénografie – presne 15 minút pred prvým stretnutím účastníkov s lektoram.

- Na strane 3 pozornému čitateľovi iste neunikol omyl názvoslovia. Namiesto názvu Národné osvetové centrum sme nesprávne uviedli Národné osvetové stredisko.

- Na strane 12 v rubrike Z archívku o žatve sme zanechali maličký preklep: namiesto slova „zeľaky“ malo byť správne slovo „zemiacky“. Ospravedlňujeme sa NOC-ke aj zemiackom.

PS: Vaše námety a postrehy, chvály a hany (zagorové) nám hádžte do žatevnej škatule (krabičky) vo foajé divadla.

Z ARCHÍVU O ŽATVE

Viedeň chce viac múky

Na poslednom zasadnutí rady mesta Viedne podmešťanosta Hierhammer oznámił, že mesto písmom poprosí ministerského predsedu a stravovacieho ministra, aby vzhľadom na tohoročnú väčšiu úrodu a na dobrú jaskosť úrody, na každý pád zdvihli pre obyvateľov Viedne ustálenú kvôtu múky a chleba.

Potreba kapusty a zeleniny pre obyvateľov miest

Krajinský stravovací úrad vyzval mestá, aby mu oznamili, koľko kapusty a zeleniny potrebujú na zimu. Stravovací úrad sa totiž chce postarať aj o túto potrebu obyvateľov miest.

Slovenské noviny, 27. 8. 1917

Scénické vinobranie podporuje

ELESKO

Vydáva Národné osvetové centrum v Bratislave pre vnútornú potrebu v počte kusov 200. Redakčné teleso oficiálne: Martina Mašlárová (ne/zodpovedná redaktorka), Miloslav Juráni, Miriam Kičinová a Miroslava Švoňavá **Redakčné posily:** Gabriel Žifčák (teatrológ v zálohe), Mathej Thomka (prišíspíci) **Korektorka:** Zuzana Račková **Grafika a zalomenie:** Michal Badín **Foto:** René Miko **Tlač:** Národné osvetové centrum

ČITANIE PRE DIVADELNE MEDZIAKIE / nedela 27. august 2017

SCÉNIČKA ŽAŽBA

POZVANIE na KULTÚRU

NEDEL'A 27. august

16:00 – 16:40 / Národný dom, aréna na javisku – Divadlo mladých Šesť Pô (Partizánske) – SVETLO JE AKO VODA, režia: kolektív Šesť Pô

17:00 – 17:50 / Štúdio SKD – Iveta Kloptová (Ružomberok), Soňa Uríková: S PRVOU HVIEZDOU, Divadelný súbor Bebána (Nová Dubnica), Ľubomír Keret: SALAMA, režia: Míriam Martináková, Peter Podolský (Senec), Ján Těsnohlídek ml.: RASISTICKÁ POÉZIA, Michal Kvašay (Sučany), James Thurber: DEBNA, ABY SOM SA DO NEJ MOHOL SCHOVAT

18:00 – 19:00 / Pouličné divadlo na Divadelnom námestí – Túlavé divadlo – HAMLET, ALEBO NÁLEZ LEBKY, režia: Jakub Novák

20:00 – 20:40 / Národný dom, aréna na javisku Divadlo mladých Šesť Pô (Partizánske): SVETLO JE AKO VODA, režia: kolektív Šesť Pô

21:00 / Festivalový stan – FESTIVALOVÝ KLUB – Pesničkár Martin Geišberg, DJ TRIČKO

PONDELOK 28. august

9:00 – 12:00 / Malý stan – Diskusné fórum o inscenáciách predchádzajúceho dňa

9:00 – 13:00 / Národný dom, DO Strojár – Tvorivé divadelné dielne

10:00 – 13:00 / Divadelné nám. – Detské tворivé dielne

13:00 – 15:00 / Turčianske kultúrne stredisko – Tematický seminár o zápisе prvkov a aktivít do svetového zoznamu nehmotného kultúrneho dedičstva ľudstva UNESCO

15:00 – 16:00 / Štúdio SKD – Radostlava Lekýrová (Veľký Krtíš); Pavol Országh Hviezdoslav: MARGITA, Veronika Mészárosová (Levice), Friedrich Nietzsche: OHNIVÉ ZNAMENIA, Božantova loutkárska družina z Poniklé (Česko), Jules Verne: ZMATEK NAD ZMATEK, interpret, režisér: Tomáš Hájek

16:30 – 17:20 / Národný dom, Dvorana – Scénografia v divadle a divadlo v scénografii – komentovaná prehliadka výstavy so scénografiom Jozefom Cillerom

17:30 – 18:00 / Štúdio SKD – Divadelný súbor Bebána (Nová Dubnica) – LEN TAK... PRE RADOSŤ..., režia: Míriam Martináková

19:00 – 20:20 / DO Strojár – Relikty (Praga, Česko); K. Čapek, A. P. Čechov, Relikty; F. RACEK (život a dielo), režia: Adam Pospišil, Šimon Štiburek

21:00 / Festivalový stan – FESTIVALOVÝ KLUB – Divadelný súbor effeD (Senec): TOTO JE..., režia: Vojtech Koleják, Kapela LADY JANE

ČITANIE

PRE DIVADELNE MEDZIAKIE / nedela 27. august 2017

SCÉNIČKA ŽAŽBA